

13 — U OKU POSMATRAČA

Kada me je olizala bilo je jasno da mi je budućnost neizvesna. Moje šare nisu bile svetlo ljubičaste. Prilika da se život pretvori u bajku, a ja u zaštitni znak Milka čokolade zauvek je nestala. Ukratko, sisao sam sve dok majku nisu predali bezdušnom metalnom teletu koje ni vime nije znalo da oliže, da bi majka znala da je čedo kraj nje. Sukljalo je tako da se na mleku, u njegovom prozirnom želucu, pena dizala, a mene su, dok sam se blagoteleći osvrtao, odveli napolje, u svet.

Usledio je najlepší period u mom životu. Skakao sam sa drugom teladi u otvorenom oboru, odlazio do valova gde su nam davali prekrupu zamešanu sa malo surutke. Muvao se čelom sa drugim telcima da dođem do najdubljeg mesta u njemu. Tada sam upoznao sunce i kišu, štrpkao nešto malo trave koja se zadržavala po uglovima, bio srećan da podrignem, da se sva ta ukusna hrana još jednom protera kroz mene.

Drugi pad je usledio na rodnom planu. Ispostavilo se da nisam krava, a u nadmetanju sa drugim telcima nešto nije bilo u redu sa mojim mudima. Kratko sam se poradovao što me nisu odveli sa drugim telcima da mi u proštac jaja skuckaju. Onda bih, doživotno, teglio kao vo. A, opet, mogli su i da omanu, ne urade to do kraja i da mi jedno mudo nekako preživi. To bi bila prilika da se, kao rnkaš, proslavim među nez-asitim kravama. Međutim, civilizacija je bila kučka prema telcima, prednost u tegljenju su odavno dobile mašine. Zbog toga nam je sudbina da završimo kao teletina i nimalo nije utešno što tek tada dobijemo na vrednosti u odnosu na drugu stoku, koja je neko vreme uživala u životu.

Imao sam sreće da mi ne polome nogu kako bi dobili uverenje da sam definitivno izgubljen slučaj. Prošao sam bolje i od telaca u Japanu koji nikada ne vide svetlost dana, jer su neki sladokusci izmislili da je

naše meso, odgajano u mraku, najukusnije. Vraga, ko ne mrdne guzicom, nema ni guzice. Ipak, kad su me prodali na pijaci u Rumi, a bio je to još jedan svetao dan pun događaja, od sve te svetine koja je prolazila kraj mene i zagledala, dopao sam potpunom diletantu. Dušu mi je izvadio tegleći me, do kuće u udaljenom selu, na traktoru bez ijednog amortizera.

Sve ostalo mi je, taj diletant, izvadio pošto me je vezao za zadnje noge, a drugi kraj užeta prebacio prego najniže grane duda. Potezao je uvis sve dok mi i prednji papci nisu ostali u vazduhu. Batrgao sam se sve vreme da ostružem još malo prašine sa tla. Krv mi se sjurila u glavu i skoro da je bilo olakšanje kad se, posle nekog vremena, ponovo našao u blizini i nekom rekao:

„Drži ga za uši!“

Ponižavajuće, ali rogove nisam imao. Tek su pupili.

Srećniji telci su pričali da muda bole i kad ostaneš bez njih. Slično sam osetio kad mi je čovek širokim potezom noža potpuno odrubio glavu. Ostao sam da visim na ušima. A telo me je jako bolelo, peklo me i kad je krvav nož obrisao o moje bokove. Više ga nikada nisam video. Telo.

Život nije u mozgu nego u očima. To znam jer su mi odmah posle šurenja i struganja zaostale dlake, raspolutili glavu i mozak odvojili na stranu. Potom mi je bilo jako hladno, pa sam zadremao. Osećao sam da svetlost povremeno bleska, ali me nije probudilo.

* * *

„Jesi li obario i škembe?“

Bio je to drugi glas, glas onoga što me je držao za uši. Još mi bride, ali ne znam gde su. Oko mi je mutno, sve što vidim su svetlosive

površine u kojima ne razaznajem ništa. Osećam se neobično mekano, bez kostiju. Ne mogu ni da muknem. Sa jezika su mi skinuli tvrdu skramu, nosna šupljina mi je rasečena. Ipak, njušim nešto što nazivaju crnim i belim lukom, ljuto mi je od bibera i tucane paprike, strano mi deluje nekoliko listova lorbera. Posebno mi prijaju mirisi nečega što je svuda oko mene, ali nikad nisam našao ništa slično u oboru. Ni pojeo.

„Jesam.“ Odgovara glas onoga što me je klao. „Pola škembeta ucelo za punjenje, a pola sam nasekao na sitno...”

„Šta čekaš? Propašće mi gljive a stavio sam... šesnaest vrsta!“

To je to, pomislih i bi previše toplo oko mene. Za trenutak sam potegao labrama za jednim pozamašnim mirisnim komadićem, da probam, a onda je drveni zamajac pokrenuo kovitlac. Pozamašna kutlača je vitlala mehuriće svuda oko mog oka i sve je nestalo u čudesnoj mešavini iz koje je izbijao još jedan poznati miris. Bio je to miris moje majke, vratila se, kao što sve majke uvek čine.

Ponovo sam žmirnuo tek kad sam tresnuo na neko drugo mesto, ali me je miris majke, sada mnogo jači, i dalje pratio. Imao sam osećaj da tonem u lepotu, kakvu sam samo mogao da poželim. Svetlost je nestala sa prigušenim glasom koji me je na čas podsetio na stvarnost.

„Sad sve zašij, pa u rernu. Dva sata na 200oC. Jesi li pozvao sve one što su želeli da dođu?“

„Jesam.“

„Nemoj da zakasne, pa da nam se ovo ohladi. Hoću da im se, kad sednu za sto, prsti ulepe i da cokću dok ih ližu...”

„Jel’ sve postavljeno?“

„Jeste. Za dvanaest osoba. Imam i rezervne stolice, ako ih dođe više... Stisnuće se malo...”

„Pivo?“

„Neka ga na ‘ladnom dok ne dođu...”

„A, zelena salata...?“

„Eno je na stolu...“

Meni je nisu dali.

I, eto, to je to. Na kraju su mi se svi divili.

To je moja životna priča i ona može da se sažme u jednu rečenicu: rođen sam iz materice, a završio sam u škembetu. Ironija je da su i materica i škembe pripadali mojoj majci, tako da sam imao najkraći mogući životni put: čitav se odvio između zadnjih i prednjih papaka.